До свого горя зачини дверці,
Бо, коли сльози поллються в тебе,
Защемлять рани на хворім серці,
Кожен згадає тільки про себе.

Не шукай в світі ніде розваги,
Бо хто простягне на поміч руку?
Не жди, не думай: дурні забаги...
Усяке втопить тебе в багнюку.

Життя нелюдське, життя жорстоке
Панує вколо, панує всюди...
Кругом болото — грузьке, широке,
Труйне повітря вдихають груди.

Великий світ наш... нема ж до кого
Ні пригорнутись, ні забалакать...
Самотнє серце з болю тяжкого
Не перестане довіку плакать.

Та вже недовго; вже дочуваю —
Надходить сумно кінець довчасний...
Прощай, мій любий, коханий краю,
Як я — забутий, як я — нещасний!

Броджу, тиняюсь, мов потороча,
Тужу день божий — ввечері, вранці...
Чи ж приголубить душа жіноча
Хоч на хвилинку, хоч наостанці?

Стою, питаю... нема ні гуку...
Мутиться розум, слабіють сили;
Я тільки чую пекельну муку,
Я тільки прагну швидше могили...

А колись... боже... Невже минуло?
Бажав покласти за других душу...
Те почування ще не заснуло,
З тим почуванням спочити мушу.

Зберіг я свято юнацькі мари,
Не відступлюся від них ніколи...
А тільки шлях мій окрили хмари,
Крихітки навіть не знав я долі.

Та вже недовго; вже дочуваю —
Надходить сумно кінець довчасний..
Прощай, мій любий, коханий краю,
Як я — забутий, як я – нещасний!